

(Κάποιες σκέψεις για τις εξελίξεις στο ΠΑΣΟΚ μ' αφορμή παρέμβαση του κ. Κολιντζίκης)

Να δηλώσω εξ' αρχής, για λόγους «τάξης», πως παρότι ελλόχευε ο πειρασμός της κατάθεσης κάποιων απόψεων για το κυρίαρχο θέμα των ημερών, αυτό δηλαδή της εκλογής νέου προέδρου στο ΠΑΣΟΚ, αντιστεκόμουννα σθεναρά. Η βασική αιτία εστιάζονταν στην άποψη που λέει πως το μέλλον αυτής της παράταξης οφείλουν να το κρίνουν και να το συνδιαμορφώσουν πρωτίστως τα ενεργά μέλη και οι ψηφοφόροι της. Η άποψη αυτή, βέβαια, δεν στερεί του δικαιώματος του οποιουδήποτε πολίτη να εκφράσει ή να διατυπώσει τις σκέψεις του για τα τεκταινόμενα, πολύ δε περισσότερο όταν αυτά αφορούν στο πολιτικό μέλλον αυτού του τόπου. Μόνον που σ' αυτή την περίπτωση θα υπήρχε ο κίνδυνος οι θέσεις αυτές να «σκιαστούν» από τις υπόνοιες σε βάρος του γράφοντα για υπηρέτηση αλλότριων προς το κόμμα συμφερόντων.

Βέβαια θα ισχυριστείτε και δικαίως πως οι μύδροι που εξαπολύονται από τις αντιμαχόμενες πλευρές του ΠΑΣΟΚ υπερβαίνουν κατά πολύ και τους πλέον σκληρούς χαρακτηρισμούς που κατά καιρούς έχουν εκφραστεί από τους πολιτικούς αντιπάλους αυτής της παράταξης, όμως παρόλα αυτά εξακολουθώ να πιστεύω πως η παραπάνω άποψη διατηρεί τη λογική της.

Ο λόγος, λοιπόν, για τον οποίο αποφάσισα να ασχοληθώ με την ενδοπαρταξιακή αυτή διαμάχη έχει ως κύρια αιτία ένα ιδιαίτερα εύστοχο κείμενο που δημοσίευσε στον τοπικό Τύπο ο υποψήφιος βουλευτής του ΠΑΣΟΚ Δημήτρης Κολιντζίκης (με τον οποίο παρεμπιπτόντως να πω πως δεν γνωρίζομαστε).

Με τον τίτλο Η «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ»,¹ ο κ. Κολιντζίκης γράφει μεταξύ άλλων:

«Στην πολιτική και στα κόμματα τους βλέπεις παντού! Οι ίδιοι και οι ίδιοι! Σε εναλλασσόμενους ρόλους. Κομματικά στελέχη, υποψήφιοι στην τοπική Αυτοδιοίκηση, υποψήφιοι για το Εθνικό Κοινοβούλιο, «υποψήφιοι» υπουργοί...Παντού οι ίδιοι και οι ίδιοι!...

Για το μόνο που φαίνεται να νοιάζονται είναι να «κατοχυρώσουν» το «επάγγελμά» τους! Ξέρετε! Την πολιτική! Οι καημένοι τι θα κάνουνε χωρίς αυτήν!...

Δείτε τους, τώρα, για παράδειγμα, στο ΠΑΣΟΚ! Αυτοί που για χρόνια ήταν κομματικά «στελέχη», βουλευτές, υπουργοί, σύμβουλοι και «παρασύμβουλοι», αυτούς που «βαρεθήκαμε» να τους βλέπουμε όλα αυτά τα χρόνια, σε εναλλασσόμενους ρόλους, ξανά οι ίδιοι, πρώτοι και καλύτεροι, είτε με τον έναν υποψήφιο αρχηγό είτε με τον άλλο! Τι να κάνουν οι άνθρωποι; Είπαμε, νοιάζονται να «κατοχυρώσουν» το «επάγγελμά» τους! **Αχ, καημένο μου «αγνό» και «πάλε ποτέ» ανατρεπτικό ΠΑΣΟΚ, ΠΑΣΟΚ του αγρότη, του εργαζόμενου, του συνταξιούχου, του νεολαίου, του ανέργου, του αδικημένου, ΠΑΣΟΚ των έντιμων και αδιάφθορων, ΠΑΣΟΚ της «μειοψηφίας» μας!**

Ο κ. Κολιντζίκης με παρρησία που εκπλήσσει ευχάριστα, αναδεικνύει κατά τη γνώμη μου,² την ουσία του προβλήματος. Η «πολιτική» σήμερα αντιμετωπίζεται ως μία «διαχειριστική λειτουργία» βιοποριστικού προσανατολισμού. Έχει από καιρό εγκλωβιστεί σ' ένα ανάερο θερμοκήπιο συντήρησης «καταξιωμένων στελεχών» αναπαράγοντας ουσιαστικά³ το «δικαίωμα» στη νομή της εξουσίας. Μια κλειστή κάστα των «ιδίων ανθρώπων» που σε εναλλασσόμενους ρόλους βρίσκεται μονίμως στην πρώτη γραμμή του δημόσιου βίου αυτής της χώρας.

Αντιστοίχως, λοιπόν, μιλώντας για το ΠΑΣΟΚ, εύλογα διατυπώνεται το ερώτημα για το αν «νομιμοποιούνται» οι έχοντες την ευθύνη για την απαξίωση του πολιτικού τους χώρου (μετά από μια μακρά τριβή σε κυβερνητικούς θώκους) να μιλούν (με απύθμενο θράσος) ως «ανανήψαντες» αριστεροί για

Κώστας Χ. Πασχάλης

«Αλήθεια, μεσ' στην ήττα πως αλλάζουν όλα...»

την ανατροπή των «καθεστωτικών αντιλήψεων» τις οποίες οι ίδιοι συντήρησαν. Να εμφανίζονται «οι ίδιοι» και να σκιαμαχούν για το «ρόδινο» μέλλον της παράταξής τους, εφόσον βέβαια τους ανατεθεί η ηγεσία. Μιας παράταξης που από κινητήριοις δύναμηις αλλαγής περιέπεσε στην αδράνεια και τον εκφυλισμό. □

Πόσο επίκαιροι φαντάζουν οι παρακάτω στίχοι του Τίτου Πατρίκιου, από το ποίημά του «Απολογισμός» (το οποίο βέβαια αναφέρεται στις μεγάλες πληγές της Αριστεράς) :□

«Είμαστε οι νικημένοι...

Αλήθεια μεσ' στην ήττα πως αλλάζουν όλα.

Τα πράγματα κρατούν στα χέρια τους οι υπεύθυνοι της ήττας

μεθυσμένοι από νύχτα και χαμένη δόξα

αντιστρέφουν τις ευθύνες, επιβάλλουν αποφάσεις...

καταδικάζουν, ανυψώνουν, στριμώχνουν την ιστορία στα μέτρα τους κι αρχίζουν τα ομαδικά παραληρήματα...

άλλοι φορούν τις επαναστατικές τους ρεντιγκότες...

εκφωνούν τους κεκανονισμένους λόγους,

επιτηρούν μη θίξεις τις νεκρές αλήθειες τους, μην τους θίξεις,

άλλοι διαμαρτύρονται, παραλογίζονται, εξαχρειώνονται, άλλοι τους καταγγέλλουν, βρίσκουν την ευκαιρία να δικαιωθούν...

Αλήθεια μεσ' στην ήττα πως αλλάζουν όλα...

Το δρόμο, πρέπει να βρούμε το δρόμο

κάθε στιγμή να ξαναβρίσκουμε το δρόμο...»□

Αυτούς τους στίχους, ας τους κρατήσουν ζωντανούς, αυτοί που μπορούν ακόμη να αντιστέκονται, που μπορούν ακόμη να ελπίζουν και να πιστεύουν πως πρέπει να ξαναβρεθεί ο «δρόμος».□ Το έχει ανάγκη πρωτίστως η χώρα μας και δευτερευόντως η παράταξή τους (η όποια παράταξη).□